

svare at tage fra de gifte Familieforsørgere, der have 800 indtil 1,000 Rd., — hvorved det maa erindres, at Tillægget, altsom Gagen nærmer sig 1,000 Rd., vil blive forholdsviis overmaade ringe, — det, som for dem er aldeles uundværligt til at vedligeholde deres Huusstand og til at staae deres Børn det fornødne, og give det til en Klasse, hvori det store Fleertal er yngre Mænd, der lettere kunne bære Afsvær, der kunne søge Erstatning ved andet Erhverv, i Haabet om Forfremmelse, som for de fleste af dem maa ske endog saa grændser til Visshed, og hvortil blandt der forholdsviis er et langt ringere Antal, for hvem det virkelig vil udkræve noget sært stort Offer i denne Henseende at finde sig i Conjuncturer, der dog ikke ere saa aldeles afvigende fra det Ordinaire, ligesom det jo ogsaa tør erindres, at de Bestillinger, for hvilke den ringe Gage af 2—3—400 Rd. er det endelige Maal, maae, hvis ikke det hele Lønningsvæsen er ordnet paa en aldeles uforvarlig Maade, antages at være saadanne Bestillinger, til hvilke der ikke fordres nogen sær Dannelses, allermindst en langvarig og kostbar forberedende Dannelses, og som ikke engang i deres øvrige Livsforhold og Omgivelser ere vant til at gjøre saadanne Fordringer, som mange Andre ikke uden meget bitter Savn kunne afstaae fra.

Naar jeg altsaa kun har Valget imellem disse to, er jeg ikke i Tvivl om Valget; men hvad der ialfald for mig er det Afgjørende, er, at medens jeg anseer Rigsdagen for det rette kompetente Forum til at sige paa Skatteydernes Vegne, om den trøster sig til at give sit Samtykke til, at en saa og saa stor Sum anvendes til dette Diemed, mener jeg, at Regjeringen er det rette kompetente Forum til at afgjøre, hvorledes denne Sum skal fordeles imellem de Paagjældende. Det er ganske vist, at Enhver af os har i sit Liv stødt paa Erfaringer, og at vi ikke kunne Andet end ved at generalisere dem uddrage almindelige Slutninger; men det er ogsaa ganske vist, at Regjeringen har det ganske anderledes fuldstændigt liggende for sig, end nogen enkelt Mand kan have det, og altsaa i saa Henseende er den rette kompetente Dommer. Jeg for mit Vedkommende vil derfor aldeles ikke finde nogen

Betænkelse ved at votere saa stor en Sum, som jeg troede kunde og burde anvendes af Statens Midler til dette Diemed, til Fordeling af Regjeringen efter bedste Skjønne. Selve Loven indeholder jo i dens §. 7 en lignende Bestemmelse, hvorved der tildeles Marineministeren en rund Sum, til ved sammes Fordeling at fyldestgjøre saadanne Diemed, ligesom der ogsaa i den af Folkethinget vedtagne Finantslov findes et langt større Beløb, der paa denne Maade er henlagt til Krigsministerens frie Raadighed. Jeg kan meget godt forstaae, at den høitærede Finantsminister meget nødig vil have en sliq Fuldmagt. En saadan Lov kan i og for sig volde ham Misfærd og Bryderi nok, og hvis der altsaa ikke var nogen som helst Regel, der kunde tjene ham til Skjold mod de mangfoldige Fordringer, der kunde blive gjorte til ham, vilde Lovens Execution maa ske blive aldeles overvældende for ham. Men netop derfor mener jeg ogsaa, at de Regler, han selv opstiller for Fordelingen, have den største Formodning for sig, ligesom jeg ogsaa troer at have anført vægtige Grunde for, at man maa ansee dem for de rigtigste, netop fordi de ere opstillede af ham, som bedst er i Stand til at overskue Forholdene.

Man har lagt Vægt paa, at Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Folkethinget, er det samme, som tidligere er vedtaget af Rigsdagen og sanctioneret af Kongen; men jeg synes, at Regjeringens Svar i saa Henseende er aldeles uigjendriveligt, naar den siger; Netop ved Udførelsen af denne Lov har Erfaringen vist os, at vi have været nødsagede til i stor Mængde at afvise Krav, som det i allerhøieste Grad har gjort os ondt ikke at kunne fyldestgjøre, og som vi maatte ansee for velbegrundede, medens vi paa den anden Side have været nødsagede til i Kraft af Loven at udbetale Dyrtidstillæg i stor Mængde til Folk, om hvem det var os fuldkommen bekendt, og som heller ikke lagde Dølgemaal paa, at det vel var dem et velkomment lille Tillæg, men derimod ingenlunde for dem nogen Nødvendighedsfag, maa ske neppe nogen synderlig magtpaaliggende Gjenstand. — Det er altsaa støttet paa en Erfaring, der her er udtalt og bevidnet af dem, som selv have gjort Erfar-